

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΠΟΥ ΜΙΣΟΥΣΕ ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

Ήτανε κάποτε μια μάγισσα που τη λέγανε Φρικαντέλα Ζαρζουέλα Σαλμονέλα Στρυφνίνη. Η Φρικαντέλα ήταν κακιά. Πάρα πολύ κακιά. Τόσο κακιά, που μισούσε αφάνταστα όλα τα καλά. Ακόμα και τις λέξεις που είχανε τις συλλαβές «καλά», κι αυτές τις μισούσε.

Για να σας δώσω να καταλάβετε, η μάγισσα Φρικαντέλα δεν έτρωγε ποτέ καλαμαράκια. Έτρωγε μόνο κακαμαράκια. Και στο σπίτι της δεν είχε ούτε καλάθια ούτε μπουκαλάκια. Είχε μόνο κακάθια και μπουκακάκια. Και δεν πήγαινε ποτέ εκδρομή στα Καλάβρυτα.

Πήγαινε κάθε χρόνο στα Κακάβρυτα. Και δε χόρευε ποτέ καλαματιανό. Χόρευε μόνο κακαματιανό. Και δεν έπινε ποτέ την πορτοκαλά της με καλαμάκι. Έπινε πάντα την πορτοκαλάδα της με κακαμάκι.

Και, βέβαια, δεν της αρέσανε καθόλου τα παραμύθια με καλό τέλος. Της αρέσανε τα παραμύθια με κακό τέλος. Έκλεβε από τα παιδιά τα βιβλία με καλό τέλος, έκοβε την τελευταία σελίδα και στη θέση της έβαζε ένα κακό τέλος...

Δηλαδή, έκοβε τη σελίδα που έλεγε "και ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα" και στη θέση της έβαζε μία σελίδα που έλεγε "και ζήσανε αυτοί κακά και εμείς χειρότερα". Αλλά πιο πολύ απ' όλα η μάγισσα Φρικαντέλα μισούσε τα κάλαντα. Δεν ήθελε να ακούει καθόλου κάλαντα. Ήθελε να ακούει μόνο κάκαντα.

Μια μέρα, λοιπόν, παραμονή Πρωτοχρονιάς ήταν, η Φρικαντέλα ζύμωνε κουλουράκια με μαγική μαγιά που όποιος τα έτρωγε μεταμορφωνόταν σε σαπουνόφουσκα, όταν άκουσε χαρούμενες φωνές. Ήταν τα παιδιά της γειτονιάς που χτυπούσαν τα τριγωνάκια τους και τραγουδούσαν τα κάλαντα. **«Αρχιμηλιά κι Αρχιχρονιά, ψιλή μου δεντρολιβανιά...»**

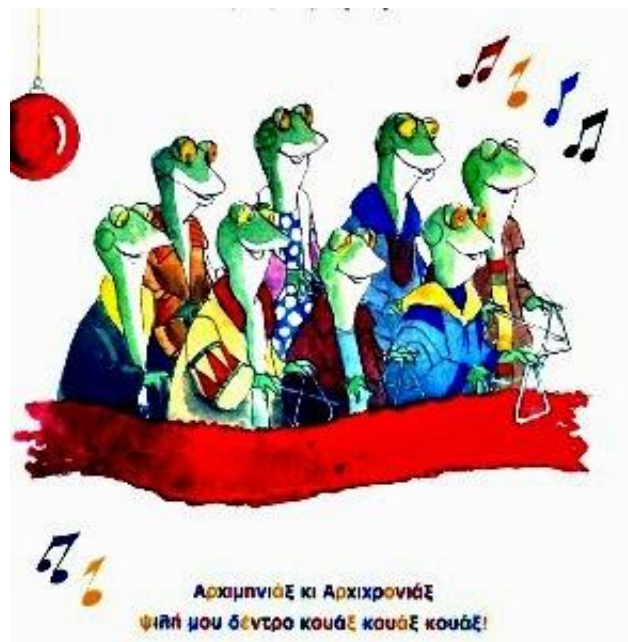

Η Φρικαντέλα βγήκε στο μπαλκόνι της και έμπηξε τις φωνές: **«Σκασμός, σκουπιδόπαιδα! Αν δε σταματήσετε να λέτε τα κάλαντα, θα το μετανιώσετε πικρά!»**. Τα παιδιά όμως δεν της έδωσαν καθόλου σημασία και συνέχισαν να τραγουδάνε. Η μάγισσα ήταν τώρα έξω φρενών.

«Τι να κάνω άραγε για να τα τιμωρήσω τα σκουπιδοσκουπιδένια σκουπιδόπεδα;» σκεφτόταν. **«Τι να κάνω; Τι να κάνω;»**

«Το βρήκα! Θα τα μεταμορφώσω τώρα αμέσως σε βατραχάκια!». Κούνησε πέρα δώθε το μαγικό της ραβδί και μεταμόρφωσε όλα τα παιδιά σε βρεγμένα βατραχάκια. Αλλά τα βρεγμένα βατραχάκια συνέχισαν να κοάξ-κοάξ-κοάζουν με κέφι τα κάλαντα.

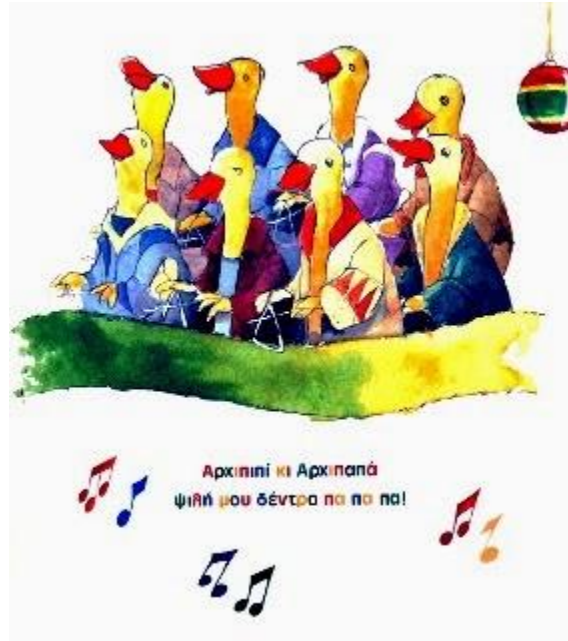
«Χμμ, ας τα μεταμορφώσω καλύτερα σε γατούλες!» πείσμωνε η μάγισσα. Κούνησε δώθε πέρα το ραβδί και μεταμόρφωσε όλα τα παιδιά σε χαδιάρες γατούλες. Αλλά οι χαδιάρες γατούλες συνέχισαν να νιαουρίζουν χαδιάρικα τα κάλαντα.

«Χμμ, πάλι δεν τα κατάφερα! Για να δούμε τι θα γίνει αν τα μεταμορφώσω σε κατσικάκια!» μουρμούρισε η μάγισσα. Κούνησε αριστερά δεξιά το μαγικό της ραβδί και μεταμόρφωσε όλα τα παιδιά σε παρδαλά κατσικάκια. Αλλά τα παρδαλά κατσικάκια συνέχισαν να βελάζουν μελωδικά τα κάλαντα.

«Χμμ, μήπως πρέπει να τα μεταμορφώσω άραγε σε παπάκια;» αναρωτήθηκε η μάγισσα. Κούνησε δεξιά αριστερά το μαγικό της ραβδί και μεταμόρφωσε όλα τα παιδιά σε παπάκια. Αλλά να παπάκια συνέχισαν να παπακίζουν ρυθμικά τα κάλαντα.

«Χμμ, μάλλον σε αγελαδίτσες πρέπει να τα μεταμορφώσω!» συλλογίστηκε η μάγισσα. Κούνησε πάνω κάτω το μαγικό της ραβδί και μεταμόρφωσε όλα τα παιδιά σε παχουλές αγελαδίτσες. Αλλά οι παχουλές αγελαδίτσες συνέχισαν να μουγκανίζουν χαρούμενα τα κάλαντα.

«Χμμ... Για να δοκιμάσω να τα μεταμορφώσω σε γαϊδουράκια!» μονολόγησε η μάγισσα. Κούνησε κάτω πάνω το μαγικό της ραβδί και μεταμόρφωσε όλα τα παιδιά σε πεισματάρικα γαϊδουράκια. Αλλά τα γαϊδουράκια συνέχισαν να γκαρίζουν με πείσμα μελωδικά τα κάλαντα.

«Βρε τα σκασμένα σκουπιδοσκουπιδένια σκουπιδόπεδα! Σε ότι να τα μεταμορφώσω συνεχίζουν να λένε τα κάλαντα. Ξέρω όμως τι τους χρειάζεται! Θα τα ξανακάνω παιδιά, αλλά θα κλέψω τις φωνές τους. Να δούμε μετά με τι θα τραγουδάνε τα σκουπιδοπουλάκια μου τα κάλαντα χωρίς φωνές!»

Το 'πε και το 'κανε. Κούνησε κυματιστά το μαγικό ραβδί της και τους έκλεψε τις φωνές και τις φυλάκισε μέσα σε μαγικά μπαλόνια. Σε κάθε μπαλόνι, μια φωνή. Τις φωνές των κοριτσιών τις φυλάκισε σε ροζ και τις φωνές των αγοριών σε γαλάζια μπαλόνια.

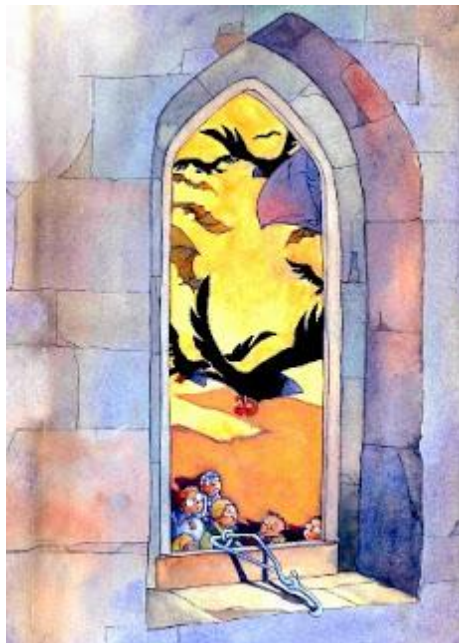
«Ωραία! Τα κανόνισα τα σκουπιδοσκουπιδένια σκουπιδόπαιδα. Τώρα στόμα έχουν και μιλιά δεν έχουν!» σκέφτηκε ικανοποιημένη.

Έτσι, λοιπόν, τα παιδιά έμειναν άφωνα. Και βέβαια, χωρίς φωνές δεν μπορούσαν να τραγουδήσουν τα κάλαντα. Ούτε να τραγουδήσουν μπορούσαν ούτε να μιλήσουν ούτε να γελάσουν ούτε να παραπονεθούν. Μόνο να ψιθυρίσουν, κι αυτό τόσο σιγανά, που μόλις κι ακουγόντουσαν.

Μόνο ένας μικρός αραχνιασμένος φεγγίτης στον πιο ψηλό πυργίσκο του θεόρατου κάστρου φαινόταν ανοιχτός. Αλλά τα παιδιά δεν απογοητεύτηκαν. Δέσανε μεταξύ τους τα τριγωνάκια τους, φτιάξανε μία ανεμόσκαλα και το πιο γυμνασμένο από όλα (το λέγανε Σεβαστιανό Μπιμπισκούκη και ήταν άσος στο σκαρφάλωμα, επειδή κάθε μέρα σκαρφάλωνε σε εφτά δέντρα, δηλαδή σε τρεις βερικοκιές, σε δύο συκιές, σε μία μουσμουλιά και ένα κακαόδεντρο) πιάστηκε από τον κισσό, σκαρφάλωσε στον πύργο και στερέωσε την ανεμοτριγωνόσκαλα στο αραχνιασμένο περβάζι του φεγγίτη. Ύστερα τα υπόλοιπα παιδιά σκαρφάλωσαν και αυτά και μπήκαν ένα-ένα στο στοιχειωμένο κάστρο που ήταν πολύ σκοτεινό και πολύ παγωμένο και πάρα μα πάρα πολύ επικίνδυνο.

Πρώτα ψάξανε στο μοβ δωμάτιο με τους μαγικούς καθρέφτες. Στο δωμάτιο αυτό, ανάμεσα σε χιλιάδες μικρούς και μεγάλους καθρέφτες, βρισκόταν ένας καθρέφτης, που όταν τον κοιτούσες σε έδειχνε όπως θα ήσουν σε εβδομήντα χρόνια, ένας άλλος που σε έδειχνε με κόκκινα σπυράκια

ιλάρως στο πρόσωπο, ένας άλλος που αν ήσουν όμορφος σε ασχήμαινε και αν ήσουν άσχημος σε ασχήμαινε ακόμα περισσότερο και ένας σκοτεινός καθρέφτης με ασημένια κορνίζα.

«Προσοχή! Μην ξεγελαστείτε και κοιταχτείτε στο σκοτεινό καθρέφτη με την ασημένια κορνίζα!» ψιθύρισε ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης.

Τα παιδιά ψάξαν από 'δω, ψάξαν από 'κει, δεν βρήκανε τα μπαλόνια με τις φωνές τους και βρήκανε από το μοβ δωμάτιο χωρίς να κοιταχτούνε σε κανέναν καθρέφτη. Και αν θέλετε τη γνώμη μου, κάνανε πάρα πολύ καλά, γιατί αν είχαν κοιταχτεί στο σκοτεινό καθρέφτη με την ασημένια κορνίζα, θα είχαν μαρμαρώσει, η μάγισσα θα τα είχε κάνει μαρμαρόσκονη και θα τα είχε πουλήσει στη μάντρα οικοδομών του φίλου της, του Βραχμάνινωφ του δράκου.

Μετά τα παιδιά ψάξανε στην κίτρινη αποθήκη της μάγισσας. Στην αποθήκη αυτή, ανάμεσα σε χίλια δυο μαγικά πράγματα, βρίσκονταν επτά μαγικά σκουπόξυλα, τρία πιθάρια με δάκρυα κόκκινου κροκόδειλου, δώδεκα κοφίνια γεμάτα χαρτοπόλεμο από χαρταετούς και ένα καλάθι με αγκάθια σμαραγδένιου σκαντζόχοιρου.

«Πάρτε από ένα αγκάθι σμαραγδένιου σκαντζόχοιρου ο καθένας, αλλά -προς Θεού- μην κάνετε το λάθος και καβαλήσετε κανένα από τούτα εδώ τα μαγικά σκουπόξυλα!» ψιθύρισε ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης.

«Γιατί να πάρουμε από ένα αγκάθι σμαραγδένιου σκαντζόχοιρου ο καθένας;» ρώτησε ένα κορπιτσάκι που το λέγανε Λούλα Παγωτογλειψούλα.

«Μπορεί να μας χρειαστεί!» απάντησε ψιθυριστά ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης.

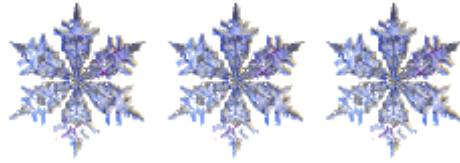

Τα παιδιά ψάξαν από 'δω, ψάξαν από 'κει, πήραν από ένα σμαραγδένιο αγκάθι και βγήκανε από την κίτρινη αποθήκη χωρίς να καβαλήσουνε ούτε ένα σκουπόξυλο. Και αν θέλετε τη γνώμη μου κάνανε πάρα πολύ καλά, γιατί αν κανείς άλλος εκτός από τη μάγισσα καβαλούσε κανένα σκουπόξυλο, το σκουπόξυλο αυτό του έδινε δώδεκα τσουχτερές ξυλιάς στον ποπό του. Η μάγισσα έκλεβε από τα παιδιά τους χαρταετούς, τους έκοβε κομματάκια με ένα ψαλίδι και τους έκανε χαρτοπόλεμο.

Μετά ψάξαν στην κόκκινη τραπεζαρία της μάγισσας. Εκεί είδαν ένα στρογγυλό τραπέζι στρωμένο με τραπεζομάντιλο από πανί ταυρομάχου. Πάνω στο τραπέζι βρισκόταν μια γαβάθα με αχμιστή νυχτεριδόσουπτα και μια πιατέλα με σπαγγέτι από ροζ ουρές αρουραίων.

«Προσοχή! Όσο και να πεινάτε, μην δοκιμάσετε ούτε ένα από αυτά τα φαγητά!» ψιθύρισε ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης.

Τα παιδιά ψάξαν από 'δω, ψάξαν από 'κει, δεν βρήκαν τα μπαλίνια και βγήκαν από την κόκκινη τραπεζαρία χωρίς να αγγίξουν τη νυχτεριδόσουπα και το σπαγγέτι από ουρές αρουραίων. Και αν θέλετε τη γνώμη μου, κάνανε πάρα πολύ καλά, γιατί αν κανένας άλλος εκτός από τη μάγισσα έτρωγε νυχτεριδόσουπα, έβγαζε φτερά νυχτερίδας και αν έτρωγε σπαγγέτι από ουρές αρουραίων, έβγαζε ροζ ουρά αρουραίου και περνούσε την υπόλοιπη ζωή του κινδυνεύοντας να του αρπάξει καμιά γάτα την ουρά.

Μετά τα παιδιά ψάξαν στο μπλε μπάνιο της μάγισσας. Εκεί είδαν μία μπανιέρα γεμάτη βούρκο με νερόφιδα που την χρησιμοποιούσε για να κάνει μπάνιο και να βρομίζεται. Σε ένα ράφι ήταν αραδιασμένα τα μπουκακάκια με τα κακυντικά της μάγισσας και ένα ποτήρι με βαλτόνερο που το χρησιμοποιούσε για να κάνει γαργάρες.

«Αντισταθείτε στον πειρασμό να πηδήξετε μέσα στη μπανιέρα και να πλατσουρίσετε!» ψιθύρισε ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης.

Τα παιδιά ψάξαν από 'δω, ψάξαν από 'κει, δεν βρήκανε τα μπαλόνια με τις φωνές τους και βγήκανε από το μπλε μπάνιο χωρίς να πηδήξουνε μέσα στη μπανιέρα και να πλατσουρίσουνε. Και αν θέλετε τη γνώμη μου, κάνανε πάρα πολύ καλά, γιατί η μπανιέρα αυτή είχε μέσα μια ορμητική ρουφήχτρα που αν δεν πρόσεχες σε ρουφούσε στο άψε σβήσε και σε πήγαινε σε μία υπόγεια θαλασσινή σπηλιά που κανείς δεν ήξερε ότι υπάρχει.

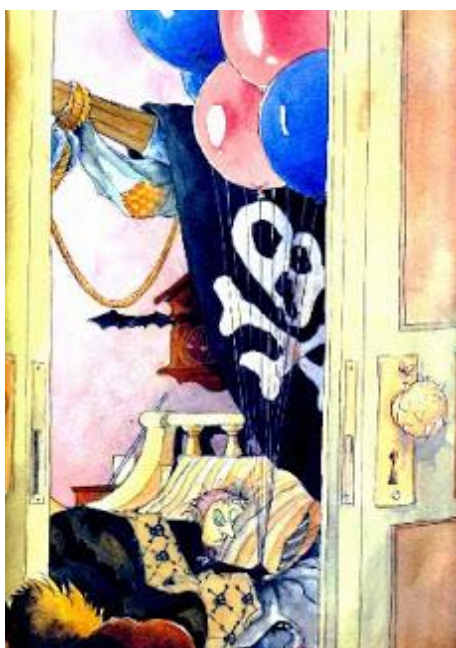

Μετά τα παιδιά ψάξαν στο χρυσαφένιο θησαυροφυλάκιο της μάγισσας. Μόλις μπήκαν, θαμπώθηκαν από τους αμύθητους θησαυρούς και έτριψαν τα μάτια τους (εκτός από τον Σεβαστιανό Μπισμπικούκη που έτριψε το γόνατό του που το είχε γρατσουνίσει την ώρα που σκαρφάλωνε). Και τι δεν είδαν σ' αυτό το δωμάτιο! Είδαν κιούπια γεμάτα με χρυσά φλουριά που όταν τα έριχνες στο νερό γίνονταν χρυσόψαρα. Είδαν κρυστάλλινα όστρακα χελώνας γεμάτα με αστερόσκινη που όταν την φυσούσες σκοτείνιαζε το φεγγάρι. Είδαν αλαβάστρινα σεντούκια ξέχειλα με σπάνια κοσμήματα, δηλαδή δαχτυλίδια από παγωμένη φλόγα που όταν τα φορούσες σου έπεφτε το δάχτυλο, μαργαριταρένια σκουλαρίκια που όταν τα φορούσες μεγάλωναν τα αυτιά σου και γίνονταν γαϊδουρινά, ζώνες κεντημένες με πολύτιμα πετράδια που όταν τις φορούσε σε έζωναν τα φίδια και αστραφτερά βασιλικά στρέμματα με γαλάζια ζαφείρια και μαύρα ρουμπίνια.

«Προσοχή! Αντισταθείτε στον πειρασμό να φορέσετε τα βασιλικά στέμματα με τα γαλάζια ζαφείρια και τα μαύρα ρουμπίνια!» ψιθύρισε ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης.

Τα παιδιά ψάξαν από 'δω, ψάξαν από 'κει και βγήκανε από το θησαυροφυλάκιο χωρίς να φορέσουν τα βασιλικά στέμματα. Και αν θέλετε τη γνώμη μου, κάνανε πάρα πολύ καλά, γιατί όποιος φορούσε τέτοιο στέμμα την είχε άσχημα. Το κεφάλι του γινότανε μπάλα του μπάσκετ, ή αν ήταν πολύ άτυχος, γινότανε μπαλάκι του πιγκ-πονγκ.

Τέλος τα παιδιά φτάσανε στη ροζ κρεβατοκάμαρα της μάγισσας. Εκεί είδανε τη μάγισσα να κοιμάται ροχαλίζοντας σ' ένα κρεβάτι καμωμένο από ξύλο πειρατικού καραβιού. Στον τοίχο πάνω από το κρεβάτι κρεμόταν ένα ρολόι με πορτάκι, απ' όπου έβγαινε κάθε δώδεκα λεπτά μια νυχτερίδα και σήμαινε συνέχεια μεσάνυχτα.

Κάτω από το κρεβάτι βρισκόταν ένα τσιγκινο γιογιό που είχε μέσα ένα βατραχάκι και πάνω στο κομοδίνο, πλάι σε ένα ποτήρι γεμάτο με σάλιο σαλιγκαριού, βρισκόταν ακουμπισμένο το μαγικό ραβδί. Παρ' όλο που η μάγισσα κοιμόταν του καλού καιρού, κρατούσε σφιχτά στο χέρι της τα μπαλόνια με τις φωνές των παιδιών.

«Πλησιάστε σιγά-σιγά το κρεβάτι αλλά προσοχή μην μπείτε στον περιασμό να χρησιμοποιήσετε το τσιγκινο γιογιό!» ψιθύρισε ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης.

Τα παιδιά πλησιάσανε νυχοπατώντας στο κρεβάτι της μάγισσας, χωρίς να χρησιμοποιήσουν το γιογιό της. Και αν θέλετε τη γνώμη μου, κάνανε πάρα πολύ καλά, γιατί όποιος άλλος εκτός από τη μάγισσα χρησιμοποιούσε το γιογιό αυτό, για τα επόμενα τρία χρόνια έκανε πιπί του επάνω του.

Ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης πήρε το μαγικό ραβδί από το κομοδίνο και το έχωσε στην τσέπη του.

«Σπάστε τα μπαλόνια!» ψιθύρισε μετά.

«Με τι να τα σπάσουμε;» ρώτησε η Λούλα Παγωτογλειψούλα.

«Με τα αγκάθια του σκαντζόχοιρου!» απάντησε ψιθυριστά ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης.

Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ!

Τα παιδιά σπάσανε τα μπαλόνια και ξαναβρήκανε τις φωνές τους. Από τη φασαρία, όμως, ξύπνησε και η μάγισσα. Ξύπνησε και είδε τα παιδιά. Είδε τα παιδιά και δεν πίστευε στα μάτια της.

«Που βρεθήκατε εσείς εδώ, σκασμένα σκουπιδοσκουπιδένια σκουπιδόπαιδα;» τσίριξε. **«Γιατί με ξύπνησατε; Τι θέλετε;»**

«Να σου τα ψάλλουμε!» την πληροφόρησε ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης.

«Τι να μου ψάλλετε, δηλαδή;»

«Τα κάλαντα!»

«Φύγετε αμέσως, γιατί θα κουνήσω το μαγικό μου ραβδί και θα σας μεταμορφώσω σε σουρωτήρια!»

«Αυτό θα το έκανες αν είχες μαγικό ραβδί για να κουνήσεις, αλλά δεν έχεις, γιατί το έχω εγώ! Και όπως είναι φυσικό, δεν μπορείς να κουνήσεις κάτι που δεν έχεις!» την πληροφόρησε ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης.

«Δώστε μου αμέσως το ραβδί! Το ραβδί μου! Θέλω το ραβδί μου! Δεν μπορώ χωρίς το ραβδί μου!» έκραξε η μάγισσα σε έξαλλη κατάσταση.

«Θα στο δώσουμε αν κάτσεις φρόνιμα και ακούσεις με κατάνυξη τα κάλαντα όπως τα λένε στην Πελοπόννησο» είπε η Λούλα Παγωτογλειφούλα.

«Εντάξει» συμφώνησε η μάγισσα και βούλωσε με τρόπο τα αυτιά της με μαύρο μπαμπάκι. Η Λούλα Παγωτογλειφούλα όμως κατάλαβε και της τα ξεβούλωσε. Έτσι τα παιδιά είπαν στη μάγισσα τα κάλαντα όπως τα λένε στην Πελοπόννησο.

«Ωραία!» έσκουξε η μάγισσα όταν τέλειωσαν. **«Δώστε μου τώρα το μαγικό μου ραβδί και χαθείτε από μπροστά μου σκουπιδοσκασμένα σκουπιδοσκπουιδένια σκουπιδόπαιδα!»**

«Όχι ακόμη, κάνε υπομονή! Θα σου πούμε πρώτα τα κάλαντα όπως τα λένε στην Κρήτη» πρότεινε ένα αγοράκι που το λέγανε Ρίκο Κασκαρικό.

«Εντάξει» ξηροκατάπτε η μάγισσα και βούλωσε με τρόπο τα αυτιά της με δύο μπανάνες. Ο Ρίκος Κασκαρικός όμως το κατάλαβε και της τα ξεβούλωσε. Έτσι τα παιδιά είπαν στη μάγισσα τα κάλαντα όπως τα λένε στην Κρήτη.

«Επιτέλους!» αναστέναξε η μάγισσα όταν τέλειωσαν. **«Δώστε μου τώρα το μαγικό μου ραβδί και πηγαίστε στο κακό σκασμένα σκουπιδοσκουπιδένια σκουπιδόπαιδα!»**

«Όχι ακόμα. Θα σου πούμε πρώτα τα κάλαντα όπως τα λένε στην Κύπρο» είπε ένα αγοράκι που το λέγανε Τέλη Παστέλη.

«Εντάξει» έτριξε τα δόντια η μάγισσα και βούλωσε με τρόπο τα αυτιά της με δύο σουτζουκάκια. Ο Τέλης Παστέλης όμως το κατάλαβε και της τα ξεβούλωσε. Έτσι τα παιδιά είπαν στη μάγισσα τα κάλαντα όπως τα λένε στην Κύπρο.

«Επιτέλους!» νευρίασε η μάγισσα όταν τέλειωσαν. **«Δώστε μου τώρα το μαγικό μου ραβδί και χαθείτε από τα μάτια μου σκουπιδοσκουπιδένια σκουπιδόπαιδα!»**

«Όχι ακόμα. Θα σου πούμε πρώτα τα κάλαντα όπως τα λένε στην Κέρκυρα» είπε ένα αγοράκι που το λέγανε Λούφη Τσουλούφη.

«Εντάξει» ξίνισε τα μούτρα της η μάγισσα και βούλωσε με τρόπο τα αυτιά της με δύο ντολμαδάκια. Ο Λούφης Τσουλούφης όμως το κατάλαβε και της τα ξεβούλωσε. Έτσι τα παιδιά είπαν στη μάγισσα τα κάλαντα όπως τα λένε στην Κέρκυρα.

«Επιτέλους!» αγανάκτησε η μάγισσα όταν τέλειωσαν. **«Δώστε μου τώρα το μαγικό μου ραβδί και ξεκουμπιστείτε από το κάστρο μου σκουπιδένια σκουπιδόπαιδα!»**

«Όχι ακόμα. Θα σου πούμε πρώτα τα κάλαντα όπως τα λένε στη Θεσσαλία» είπε ένα κοριτσάκι που το λέγανε Πίτσα Σουπίτσα.

«Εντάξει» μούγκισε η μάγισσα και βούλωσε με τρόπο τα αυτιά της με δύο λουκάνικα. Η Πίτσα Σουπίτσα όμως το κατάλαβε και της τα ξεβούλωσε. Έτσι τα παιδιά είπαν στη μάγισσα τα κάλαντα όπως τα λένε στη Θεσσαλία.

«Επιτέλους!» κλαψούρισε η μάγισσα όταν τέλειωσαν. **«Δώστε μου τώρα το μαγικό μου ραβδί και δρόμο σκουπιδόπαιδα!»**

«Όχι ακόμα. Θα σου πούμε πρώτα τα κάλαντα όπως τα λένε στην Μακεδονία» είπε ένα αγοράκι που το λέγανε Λευτέρη Ξεφτέρη.

«Εντάξει» τσίριξε η μάγισσα και βούλωσε με τρόπο τα αυτιά της με δύο ρέγκες. Ο Λευτέρης Ξεφτέρης όμως το κατάλαβε και της τα ξεβούλωσε. Έτσι τα παιδιά είπαν στη μάγισσα τα κάλαντα όπως τα λένε στη Μακεδονία.

«Επιτέλους!» είπε παρακαλεστικά η μάγισσα όταν τέλειωσαν. **«Δώστε μου τώρα το μαγικό μου ραβδί και να μην σας ξαναδώ στα μάτια μου σκουπιδάκια!»**

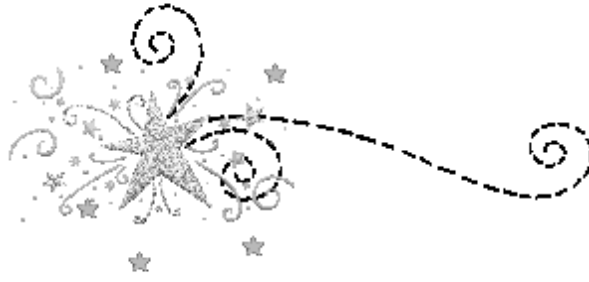
«Όχι ακόμα. Θα σου πούμε πρώτα τα κάλαντα όπως τα λένε στη Μυτιλήνη» είπε ένα αγοράκι που το λέγανε Μπίλη Σκαμπίλη.

«Εντάξει» γρύλισε η μάγισσα και βούλωσε με τρόπο τα αυτιά της με δύο εκλέρ. Ο Μπίλης Σκαμπίλης όμως το κατάλαβε και της τα ξεβούλωσε. Έτσι τα παιδιά είπαν στη μάγισσα τα κάλαντα όπως τα λένε στη Μυτιλήνη.

«Επιτέλους!» γκρίνιαξε η μάγισσα όταν τέλειωσαν. **«Δώστε μου τώρα το μαγικό μου ραβδί και γίνετε καπνός προτού σας καπνιστά σκουπιδούλικά μου σκουπιδάκια!»**

Έτσι λοιπόν, για να μην τα πολυλογούμε, τα παιδιά τραγουδούσαν όλο το βράδυ στη μάγισσα Φρικαντέλα τα κάλαντα. Κάλαντα μικρά και κάλαντα μεγάλα, κάλαντα από μέρη μακρινά και κάλαντα από μέρη κοντινά, κάλαντα σημερινά και κάλαντα αλλοτινά. Κάλαντα και πάλι κάλαντα και μόνο κάλαντα.

Όταν τέλειωσαν και τα τελευταία κάλαντα ξημέρωνε πια. Ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης έδωσε στη μάγισσα το μαγικό της ραβδί:

«Ορίστε πάρτο!»

«Όχι», είπε η μάγισσα, **«δεν το θέλω. Δεν το θέλω καθόλου. Καθόλου δεν το θέλω!»**

«Δεν θέλεις το ραβδί σου; Τι θέλεις τότε;» ρώτησε απορημένη η Λούλα Παγωτογλειψούλα.

«Να ερχόσαστε κάθε Χριστούγεννα και κάθε Πρωτοχρονιά και να μου λέτε τα κάλαντα. Τώρα που αναγκάστηκα να τα ακούσω, κατάλαβα πόσο όμορφα είναι. Τι λέτε; Χορεύουμε ένα καλαματιανό;»

Έτσι κι έγινε.

Από τότε η μάγισσα Φρικαντέλα Ζαρζουέλα Σαλμονέλα Στρυφνίνη άλλαξε και άρχισαν να της αρέσουν όχι μόνο τα κάλαντα αλλά και όλα τα καλά πράγματα. Πέταξε όλα τα κακάθια της και στη θέση τους έβαλε καλάθια. Και πέταξε όλα τα μπουκακάκια της και στη θέση τους έβαλε μπουκαλάκια. Και πέταξε όλα τα κακώδια και στη θέση τους έβαλε καλώδια. Και δεν λέει και κακαμπούρια. Λέει μόνο καλαμπούρια. Και σαν να μην έφταναν αυτά, κάθε πρωί δεν πίνει ένα φλιτζάνι ζεστό κακάο. Πίνει ένα φλιτζάνι αγχιστό καλάο.

Και όταν φτάνουν
με το καλό
οι παραμονές των Χριστουγέννων
και της Πρωτοχρονιάς,
Ο Σεβαστιανός Μπισμπικούκης,
η Λούλα Παγωτογλειψούλα,
ο Ρίκος Κασκαρικός,
ο Τέλης Παστέλης,
ο Λευτέρης Ξεφτέρης,
η Πίτσα Σουπίτσα,
ο Μπίλης Σκαμπίλης,
ο Λούφης Τσουλούφης
και τα άλλα τα παιδιά,
της λένε τα κάλαντα.
Πελοποννησιακά κάλαντα,

κρητικά κάλαντα,
θεσσαλικά κάλαντα...
...και όλα τα άλλα κάλαντα.
Κι αν θέλεις μπορείς να τα μάθεις κι εσύ
και να τα τραγουδάς, παίζοντας το τριγωνάκι σου,
στους φίλους και τους γείτονές σου.
Τι περιμένεις;

Ξεκίνα τώρα αμέσως!

Καλά Χριστούγεννα και καλή Πρωτοχρονιά!!!

Χρόνια Πολλά!!!

Συγγραφέας παραμυθιού: Ευγένιος Τριβιζάς

Εικονογράφηση: Μ. Κουντούρης

Εκδότης: Καλέντης

Στοιχεία έκδοσης: Επανέκδοση: "Άμμος", 1998.